

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (39.rész)

XLI. A német támadások kudarca

III. Henrik után még akadt egy-két német császár, aki megpróbálkozott a magyar nép igába töréséve, de sikertelenül. Ilyenek voltak V. Henrik és III. Konrád német császárok. Ezek ugyancsak keresték az ürügyeket Magyarország megtámadására.

V. Henrik azt rótta fel Kálmán magyar királynak, hogy Dalmácia meghódításával az ő birodalmának a határait veszélyezteti. Íme, Aesopus meséje a farkasról és a bárányról császári kiadásban. Ugyanis akkor a Dalmácia melletti szigetek Olaszországhoz tartoztak, ez pedig a német birodalom része volt. A horvátok és a dalmátok Kálmán magyar királytól reméltek védelmet Velence, a Német birodalom és a keletromai császárság kizsákmányolása ellen. Ezért koronázták meg örömmel Zárában Horvátország királyának. Velence részben facölöpökre épült város. Gyorsiramú fejlődése kényszerítette rá, hogy a tenger sekélyebb részeit feltöltse vagy felcölöpözze. Ez utóbbihoz azonban nagyon sok fára volt szüksége s a fát csak Dalmáciában szerezhetette be. Le is tarolta a dalmát hegyeket úgy, hogy azok mind elkarsztosodtak.

A magyar uralom tehát akkor életlehetőséget, megélhetést és biztonságot jelentett a tengerparti lakosságnak, mert tudta őket védelmezni három nagyhatalommal szemben is. Kálmán király korának legműveltebb uralkodója volt. Nagybátyja, Szent László, akinek fiúgyermeke nem volt, bátyjának, Gézának a fiai közül a fiatalabbat, Almos herceget jelölte ki utódjának, míg Kálmánt, az idősebbet papnak neveltette. Kézai Simon krónikásunk szerint már püspök volt, amikor Szent László meghalt. De a természettől is nagy ésszel és eréllyel volt megáldva. Így a királyi hatalmat az elsőszülöttség jogelve alapján nem volt neki nehéz megszerezni. Viszont ez által szembekerült a nagyravágyó és délceg külsejű öccsével, aki már királynak érezte magát annál is inkább, mert nagybátyja horvát királynak már meg is koronáztatta őt.

Mikor azonban bátyjával szemben a reményei teljesen szertefoszlottak, a német császárhoz fordult segítségért. V. Henrik német császár azonnal megindította seregeit Magyarország ellen 1108-ban, hogy a magyar hadsereget meglepthesse, s ez által a védekezést lehetetlenné tegye. De csalódott, mert Kálmán király eszén nem tudott túljárni. Ez már jó előre rendbe hozta a végvárokat és megerősítette az átjárókat és a gázlókat az egész nyugati határ mentén. A német hadsereg csak nagy ügyel-bajjal tudta ezeket leküzdeni és Pozsonyig bírt csak elvergődni, amelyet sokáig, de teljesen sikertelenül ostromolt. Így, kénytelen volt hazavonulni anélkül, hogy a magyar hadsereggel komoly összecsapása lett volna. A német évkönyvírók mind igen szárazon és minden hangulat nélkül mondják el a hadjárat lefolyását. Az egész háborúval kapcsolatban nem találtak olyan mozzanatot, amelyhez egy kis német dicsőséget hozzá ne szöhettek volna. Mindegyik német forrásból kiérződik az a keserű íz, hogy a német császárság teljes erejével sem tudott úrrá lenni Magyarországon fölött.

Az utolsó komolyabb kísérlet már kimondottan nem is volt császári vállalkozás, a császár csak a háttérben szerepelt, nehogy a kudarc a császári tekintélyt rontsa. Éppen azért a lebonyolítást III. Konrád császár az osztrák hercegre bízta. A támadásra ürügyet megint az Árpád-család belső ügyeibe való beavatkozás adott. Kálmán királynak volt ugyanis egy Boris nevű fia is, akit azonban a trónutód idősebb fiú nem ismert el atyja igazi fiának. Ez a kérdés nem tisztázódott még akkor sem, amikor már Kálmán után a harmadik király, II. Géza uralkodott. Boris már 33 éves volt, amikor többféle kísérlet után a német császárhoz fordult segítségért. Természetesen e tisztán belső, családi üggyhöz a német császárnak semmi köze sem volt. De ürügy kellett Magyarországot megtámadásához. Tehát a császár a cseh herceg

ajánlatára pártfogásába vette Borist, de az ügy lebonyolítását Henrik osztrák hercegre bízta. Ez azután ügyes csellel és nagy summa pénzzel az őrség vezetőjét megvesztegetve, Pozsony végvárát megszerezte. A védelemnek a főerőssége így elveszvé, az ellenség komoly reményt fűzhetett a sikerhez. De Géza király is résen állt. Azonnal követeket küldött a német császárhoz és az osztrák hercegre. felháborodását tolmácsoltatva és magyarázatot kérve a magyar határ alattomos megsértéséért. De azonnal mozgósította az ország egész haderejét is és Pozsony várát körülzártta. A császár is, a herceg is húzta, halasztotta a válaszádat. Géza azonban Pozsony komoly ostrom alá fogta. A német várőrség látta, hogy segítséget nem kaphat, a yarat 3000 font ezüstért és szabad elvonulásért feladta. Így az ország lerohanásának lehetőségét Géza megakadályozva, hadseregét a Lajta vonalán vonultatta fel. Szemben vele, a másik parton fejlődtek fel a szász, bajor, osztrák és cseh csapatok. 1146. szeptember 11-én került az ütközetre sor. A magyarok támadó lendületének szárnyakat adott a méltán érzett harag és bosszú. Még a csata leírását megörökítő Márk minorita atyát is elhagyta a nyugalma, amikor a magyarok nem díszes káromkodását is beleszötte a feljegyzéseibe.

A bevált taktika szerint a székely és a besenyő előcsapatok az első összecsapásnál hátat fordítottak s az üldöző német csapat beleszaladt a páncélos magyar derékhadba és a cselvető osztagok gyűrűjébe. A németek veresége tökéletes volt. Ezt megerősíti Ottó freisingeni püspök következő feljegyzése: „Ebben a csatában az előkelő nemes férfiaknak nagy része elveszett, a köznépek pedig megszámlálhatatlan mennyisége”. Márk atya feljegyzéseiből még hozzá teszem, hogy „ebben az ütközetben a németeknek annyira megtört az ereje, hogy még a határszáron lakó magyar parasztok ellen sem mertek jogtalanságot, vagy valamely sérelmet elkövetni”.

Ezzel le is zárult a német hódítási törekvések korszaka. A magyar nép fegyverrel verte a németek fejébe azt a szilárd és lelkeből kiirthatatlan eltökéltséget, hogy szabadságát és országának földjét az utolsó csepp véreig megvédelmezi s e tekintetben soha senkivel és semmi körülmények között sem alkuszik. Ettől fogva a német birodalom nem is tett komolyabb fegyveres kísérletet Magyarország leigázására. Zsigmond király egy személyben német császár is volt, de még csak eszébe sem jutott, hogy Magyarországot beolvassza a birodalomba. Csak miután a Habsburgok családi örökségként, házasság révén megszerezték a magyar koronát, velük szemben kellett a magyar nemzetnek állandó élet-halál harcot folytatni a függetlenségéért.

Végszó – 1/2.

Nem 5-10-20 könyvből írtam egy újat, hanem a saját kutatásaim eredményét tártam az olvasók elé. De azt hiszem, hogy nemcsak az értelemre hatóan, hanem szinte kézzelfoghatóan is sikerült bebizonyítanom a magyar nép és nyelv vogul eredetének képtelenségét a természet örökérvényű törvényével. Remélem tehát, hogy a vogul gyököknek eddig hitelt adó, jóhiszemű vogulisták is inkább hisznek a természet megváltozhatatlan törvényének, mint a vogul gyököknek. Mily felemelő tudat lesz számukra is a megdönthetetlen igazság szolgálata. Azt is sikerrel bizonyítottam, hogy a mai Magyarország területe, a Kárpát-medence, már az ősidőben, de az árjarajzás előtt feltétlenül, annyira lakott volt, hogy az Európát teljesen hatalmukba vevő árják egyedül csak ott nem tudták a lábukat megvetni s így kénytelenek voltak észak felé terjeszkedni. Egész Európának árjafajú és nyelvű a lakossága, csak éppen a közepe nem az, mert ott egy túráni nép vert gyökeret feltétlenül előbb az árja vándorlásnál, mert – mint már hangsúlyoztam - akkor az árják lepték volna el ezt az értékes földet is. Ez a megállapításom is vitathatatlan igazság.

Vannak ugyan a magyar földön árjafajú népelemek is, de ezek a magyar őslakosság elbokrosodása után, mint utótelepesek vagy menekültek kéredeztek oda be. De azt is elfogadhatóan bizonyítottam, hogy az őstelepes nép, amely a Kárpát-medencét már az ősidőben megszállta és szilárdan hatalmába vette, sumir fajú és sumir nyelvű nép volt. Azok a helynevek, amelyeknek értelmét és jelentését a sumir nyelv segítségével elemeztem ki és állapítottam meg, csak kicsi hányadát képezik az összesnek. Még nagyon sok helységünk nevének van sumir jelentése. Mit jelent ez a tény? A legegyszerűbb gondolatkapcsolással azt, hogy sumir nevet csak sumir nyelvű nép adhatott a lakóhelyeinek és az azok körüli természeti tárgyaknak, mert minden nép csak a saját nyelvkincséből adhat nevet. Ez is olyan alapigazság, amely minden kételyt kizár, tehát vitatkozni efelett sem lehet. De ezeknek a sumir nyelvű telephelyeknek a nevei csak úgy maradhattak meg a mai napig, hogy az az ősi sumir nyelvű nép is ott maradt, mert különben a később odatelepült másnyelvű nép a saját nyelvén adott volna nevet nemcsak a telephelyeinek, hanem a környezetébe eső természeti tárgyaknak is. Ez a megállapításom is annyira egyszerű, hogy minden kételyt kizár. De ha elfogadom, amint el kell fogadnom a sumir nyelvrokonságot, akkor azt is el kell fogadnom, hogy az a névadó nép nemcsak sumir nyelvű, hanem sumir fajú is volt, és ez a sumir földről, Mezopotámiából vándorolt a Kárpát-medencébe még az ősi időben. A nagyobb arányú kivándorlás I. Sargon, Akkád királyának idejében (Kr. e.2369-2314.) indult meg és folytatódott az amoriták és az asszírok népi hódításainak idejében. E hosszú harcban a sumir városállamok mind elpusztultak és a lakóik a rabszolgasors elöl menekültek a világ minden tája felé. Ez a folyamat körülbelül II. Saragon asszír király idejében (Kr. e. 721-705.) fejeződött be, amikor is a sumir nép Mezopotámiában véglegesen megszűnt. A sumir menekülők legnagyobb tömege a Kárpát-medencében húzódott meg, ez a vidék volt ugyanis abban az időben a legbiztonságosabb terület, mert akkor még nem esett bele a nagy hódítók útjába.

Ennek a vándorlásnak a legfőbb iránya a Kaukázuson át vezetett a Fekete-tenger északi vidékére, amint azt már megírtam, mert a Dontól a Dunáig elterülő hatalmas síkfeldön minden folyónak sumir neve van, amit csak sumir nép adhatott azoknak, mégpedig az árják odatelepülése előtt. Nem hagyhatom megemléksé nélkül azt sem, hogy a legősibb sumir nyelvben a folyóvíznek a neve „a” volt. Ez a név van nemcsak a négy nagy folyónak (Duna, Tisza, Dráva, Száva) nevében, hanem körülbelül még 40 folyónak vagy pataknak a nevében van meg ma is. Ez pedig azt jelenti, hogy a névadó őslakosság ott sumir nyelvű volt és az is maradt. Például ilyen nevek Rába, Rábca, Lajta, Pinka, Zala, Kerka, Mura, Zsitva, Galga, Zagyva, Tarna, Rima, Bódva, Borsova, Iza, Béga, Nera stb. De ugyanez a fogalom van Buda ősi sumir város nevében is. Elemezve: bu-d-a, jelentősége bőséges víz. Bud = bő – „a” = víz. De ez nemcsak a Dunára vonatkozik, hanem az ottani hőforrásokra is, amelyek az ősidőben még szabadon folydogáltak a Dunába. Közülük a Rudas fürdőnek még ma is sumir neve van, mert nem azért Rudas, mert rúdja van, hanem mert gödre, medencéje volt már akkor. Abrudu sumir szó azt jelenti, hogy üreg, barlang, medence. Abrudbánya is innen kapta a nevét. E bánya mellett van egy Búcsóny nevű falu, amely bővízü helyet jelent. Később a sumir telepesek mellé Budára egy gall nevű népcsoport is telepedett a hővizek (hévizek) mellé, s ők a saját nyelvükön ezt a telephelyet Akvink-nek, azaz öt víznek nevezték. Ezt később a rómaiak a saját nyelvük szerint Akvinkumnak (Aquincum) hívták.

Kalocsa is sumir szó. Kielemezve: Kalo-cso, a jelentése ütötte vagy verte víz, mai nyelvünkön víz verte hely, azért mert a Duna sokszor elöntötte. Mezőtúrnak magyaros a hangzása, de mégsem a mai magyar nyelven van neki jelentése, hanem az ősi sumir nyelven, amelyen a mező szintén mező volt, a tur szó pedig a mi mai nyelvünkben: teret, térséget. Területet jelent. Mezőtúr tehát mezőterülete, vagy mezősége jelent. Szomszédja Túrkeve, ez kielemezve: Tur-ka-ba, ami nagy városi területet jelent. A mai nevére, Kevére, a könnyebb kiejtés törvénye szerint változott. Baja, bő vizet jelent a mellette folyó Dunától, de ugyanezt jelenti a Tisza melletti Becse, kielemezve Bocsú is, meg az Al-Duna melletti Pancsova is. Ez ki elemezve: Bo-csu-a, anyni, mint bő víz. Orsova kielemezve: ár-su-a, anyni, mint áradó víz. Ennek a szomszédja a Kazán-szoros. Ennek sumir alapszava Kaz, mai nyelvünkön a jelentése vágni, hasítani. A kasza szavunkban ez a jelentés van ma is. Kazán, kazán, a mai nyelvünkön átvágást jelent. Tényleg, valami szörnyű erő átvágta az ott lévő, s a Duna mindkét oldalán kb. 1000 méter magas hegyvonulatot, s a Kárpát-medencei beltenger vize lefolyt a mai Fekete-tengerbe, még a geológiai harmadkorban otthagya az Alföldön a homokbuckákat, amelyeknek homokját a tenger hullámai örölték meg hosszú időn át.

(befejező rész következő lapszámunkban)

